

STEVE BLOOM

Întâlnire perfectă

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZOLLO

CORINT
BOOKS
—2020—

Știu la ce vă gândiți!

Ce mama naibii caut eu, Brooks Rattigan, în Hackensack?¹

La Holiday Inn, într-o superbă noapte de sâmbătă?

Dând de zor din fund în compania lui Gabby Dombrowski?

Acum, să nu mă-nțelegeți greșit! N-are nimic, absolut nimic, Gabby Dombrowski. Așa cum n-au avut nici verișoara lui Burdette sau Sylvie Frohnafel, nici Alana-cum-o-chema, nici toate celelalte. Nici Celia Lieberman n-a avut nimic, dacă e s-o iei așa. Toate sunt reprezentante autentice și respectabile ale sexului frumos. Atrăgătoare, inteligente, desăvârșite. Știu să poarte discuții captivante, sunt parteneri plăcute la cină. Președinte ale consiliilor elevilor, câștigătoare la concursurile pe teme științifice, campioane la patinaj artistic. Fiecare dintre ele e o bunăciune-n felul ei. Forța fie cu toate!

Sunt fete faine. Fete faine, cu case faine, în cartiere faine, cu lucruri faine. Cu mame faine, tați faini, frați faini, surori faine.

¹ Oraș din statul american New Jersey (n. tr.).

Chipurile lor, care demonstrează intenții bune, îmi devin neclare. Atât de diferite și, totuși, atât de asemănătoare! Suferă de aceeași boală cumplită, incurabilă. TDR. Teama de ratare.

S-ar putea spune că TDR este pâinea cea de toate zilele a familiei Rattigan.

Balul Bobocilor. Balul de Iarnă. Zbânțuiala de Primăvară. Balul de absolvire. Adică, dacă stai să te gândești, ceea ce-s sigur că nu faci, e uimitor cât de multe evenimente unice-n viață au loc în decursul unui singur an de liceu! Și dacă înmulțești chestia asta cu un număr egal de evenimente importante pentru fiecare liceu din partea de nord a regiunii tristatale¹, ei, să zicem doar că poate fi oarecum copleșitor. De fapt, uneori, devine de-a dreptul o povară.

Scuze! Unde rămăsesem? Aaa, da! La Gabby Dombrowski!

Nu, nu-i nimic în neregulă cu Gabby Dombrowski. Vorbește trei limbi și cântă la patru instrumente. De fapt, nu-i nimic în neregulă cu ea, în afară de faptul că Gabby e și președinta clubului de majorete și are un metru optzeci și cinci fără tocuri și un metru nouăzeci și cinci cu tocuri, mă poate face terci și e pe cale să-mi disloce brațele din umeri. Pentru aceia dintre voi care nu locuiesc în Hackensack, Gabby Dombrowski s-a calificat printre cei mai buni din regiune, ca mijlocașă-vedetă a echipei ei de baschet, care a ajuns tocmai până-n semifinale, lucru care-n partea central-nordică a statului Jersey chiar înseamnă ceva.

În jurul nostru, luminile colorate se rotesc și pâlpâie, în timp ce puicuțe superaranjate, cu rochii cu decolteu adânc, și tipi cu gel pe freză și costume închiriate pline de cocoloașe se dezlănțuie pe muzica bubuind în boxe.

¹ Este vorba despre statele New York, New Jersey și Connecticut (n. tr.).

E un eșantion reprezentativ al haosului care domnește în liceu, dispus în perechi perfecte. Sportiv cu sportiv. Fraier cu fraier. Drogat cu drogat. Tocilar cu tocilar. Știți cum e: ăia mișto cu ăia mișto, ăia nașpa cu ăia nașpa. Dar doi câte doi. E cam ciudat cum se echilibrează situația.

Un singur cuplu nu se încadrează în imaginea de ansamblu. Eu și sus-numita Dombrowski. Suntem nepotriviiți din toate punctele de vedere. Unu la mână, deși-mi place să arunc o dată, de două ori, la coș, sunt catastrofal la baschet. Doi la mână, n-am deloc simțul umorului. Dar ideea principală e următoarea: nu-mi place Gabby Dombrowski. Adică, îmi place Gabby Dombrowski, n-am nimic cu ea, dar nu-mi place la modul în care să fiu cu ea în acel sens. Cum aș putea? Nu o cunosc pe Gabby Dombrowski și, dacă e s-o iei așa, nici Gabby Dombrowski nu mă cunoaște pe mine. Deși suntem împreună, ne-am cunoscut abia acum trei ore.

Un alt junghi îmi străpunge corpul chinuit, în timp ce Gabby mă învârte cu entuziasm, lucru care ar trebui să fie sarcina mea. Mă lasă pe spate, ceea ce n-aș putea în veci să-i fac. În sfârșit, din mila lui Dumnezeu, se termină melodia. Amețit, îi zâmbesc politico, ca un profesionist desăvârșit ce sunt.

— Mersi, Gabby! zic eu, cu gura căscată. A fost, ăăă, revigorant.

Picioarele mele, pe care m-a tot călcat, cer cu disperare ca formația să ia o pauză de cinci minute. În schimb, luminile se sting și urmează o trecere discretă către o piesă lentă, romantică. O, Doamne, nu! „Stairway to Heaven”. Veche, dar faină. În plus, și cea mai lungă melodie lentă din toate timpurile.

Gabby coboară privirea spre mine și zâmbește larg. Tresar. Băga-mi-aș! Melodiile lente și lungi sunt nenorocirea meseriei ăsteia. Iar „Stairway to Heaven” e mama lor.

— Gabby, ce-ar fi să stăm jos la piesa asta? întreb eu, îndepărtându-mă repede.

Dar reflexele de baschetbalistă de marcă ale lui Gabby sunt mult prea rapide pentru mine. Mă trezesc apucat de reverele sacoului pe care abia l-am plătit.

— Ai grijă! țip eu. E scump materialul!

Se face beznă, iar eu sunt îngropat în canionul enorm dintre sâni impresionanți ai lui Gabby. Sunt ridicat și strâns ca o păpușă de cârpă, în timp ce nemuritoarea melodie își țese vraja.

Când s-a întâmplat? Când am luat-o razna-n halul ăsta? Nu voiam decât să câștig ceva bani în plus pentru facultate. Să obțin ceva mai mult de la viață, să-mi îmbunătățesc situația precară, acoperind în același timp o nișă importantă de pe piață. Oare e așa o mare infracțiune chestia asta? Adică, să te descurci. Nu asta ni se spune că trebuie să facem? Și toate astea, în zadar! Pentru că, hai să fim sinceri, n-o s-ajung nicăieri!

Degetele cu unghii date cu oja ale lui Gabby se strecoară în jos, spre fundul meu, ca niște păianjeni porniți la atac. Le îndepărtez cu o palmă.

— Hei, ai grijă ce faci cu mâinile-alea!

Da, știi la ce vă gândiți: Brooks Rattigan, disprețuit de Shelby Pace, ca să nu mai vorbim de cea mai mare parte a suburbiilor New Yorkului. Exclus, alungat din societatea respectabilă a liceului. Privit de sus de Murf, cel mai vechi și mai bun amic al meu. Respins de familia mea sau ce-a mai rămas din ea. Măi, nici eu nu mă suport, dar, în momentul ăsta, chiar nu mai am ce face. Deci stau și-mi plâng amaru-aici în Hackensack. Brooks Rattigan, jegosul, cel mai mare gunoi din univers! Brooks Rattigan, figură tragică, singur pe lume, care dansează languros cu Gabby Dombrowski pe un Led Zeppelin împlânzit.

Da, prieteni, știi la ce vă gândiți:

„Cum ai ajuns tu-n halul ăsta de jos, Brooks Rattigan?”

Ciudat! Și eu mă-ntreb același lucru.

Îmi aduc aminte cum a început totul. Chiar a fost doar acum câteva luni? Gândul mă poartă la acele zile pe veci pierdute, în care habar n-aveam de toate astea și eram fericit. Înainte să mă aventurez în Marele Necunoscut, pe Ape Neumblate. Gândul mă poartă la acel septembrie.

ZIUA UNU

HEY HO, LET'S GO! HEY HO, LET'S GO!

The Ramones se dezlănțuie. E tonul meu de apel. „Blitzkrieg Bop”¹, mantra personală pentru ultimul an de liceu.

Nu trebuie să deschid pleoapele grele și să arunc o privire spre ecranul iPhone-ului. Știu cât e ceasul, pentru că mi-am provocat singur această suferință, punând alarma. E 5.45. Scot un gemăt. Ca orice adolescent cu viață-n el, nu sunt tocmai o persoană matinală. Mai ales după ce-am stat treaz toată noaptea, încercând cu disperare să găsesc un înțeles în *The Waste Land*² pentru lucrarea mea de evaluare pentru facultate³. Drăcia aia-i scrisă în ceva cod secret, și să mor io dacă reușesc s-o

¹ Melodie a celebrei trupe The Ramones, lansată în 1976, ca single de debut (n. tr.).

² *The Waste Land*, creație a poetului american T.S. Eliot (1888 – 1965), publicată în 1922 și considerată una dintre cele mai importante poezii moderniste. În românește a fost tălmăcită de Ion Pillat, cu titlul *Țara pierdută*, în 1933 (n. tr.).

³ În original AP, acronim pentru Advanced Placement, program de evaluare pentru elevii americani și canadieni de liceu, în vederea obținerii unor locuri și credite la universități (n. tr.).

descifrez! Poeții aștia! Nu-i înțeleg de nicio culoare. Dacă au lucruri atât de importante de spus, de ce nu le spun și ei pe față?

Dar am pus deja de cafea, fierbe, iar grăunțele de nisip din clepsidră se scurg. Dintre nenumăratele lucruri care-mi lipsesc, timpul e bunul cel mai prețios.

13 octombrie. 13 cu noroc. Mai am, așadar, o singură șansă, iar 13 octombrie e peste numai trei săptămâni. Deci, dând dovadă de o autodisciplină supraomenească, iau o ceașcă și-o jumătate de gogoasă veche și mă târăsc ca vai de mine prin labirintul vraște care e camera mea, spre biroul meu și mai vraște, scot cea mai recentă carte de exerciții, una cu colțurile îndoite, și-mi încep programul zilnic.

Recapitulare la mate. Analiză matematică, probabilități, statistici. Le sorb în fiecare dimineață, cum se crapă de ziuă, ca pe suc de portocale. Ecuații complexe, cifre, grafice care-ar istovi până și un doctorand îmi iau cu asalt mintea de adolescent. Dar e-n regulă! Matematica pare că-i unul dintre punctele mele forte, iar cea mai recentă notă la proba scrisă a fost aproape de cea pe care mi-o propusesem. Cu toate astea, nu pot să mă culc pe o ureche, nu pot să las garda jos.

Pentru că există proba de comunicare verbală. Ei bine, proba de comunicare verbală e cea care-mi bântuie nopțile lungi și fără de odihnă. Înțelegerea textului citit. Identificarea greșelilor. Completări de propoziții. Vocabular. Acestea sunt chinurile existenței mele, culmile pe care trebuie ori să le cuceresc, ori să pier încercând.

SAT-urile.¹ Zece secțiuni. Trei ore și cincizeci de minute. O perioadă care poate hotărî cursul unei vieți întregi. Un punct de cotitură în ceea ce privește statutul de membru al părții

¹ Acronim pentru „Scholastic Assessment Test”, examenul echivalent cu bacalaureatul în Statele Unite ale Americii (n. tr.).

superioare a clasei de mijloc. Nu-i stres. Și nu-mi începeți iarăși cu rahaturile-alea, cum că „nu are importanță”. Că știm cu toții că are. Adică, voi ați observat că toți experții ăia mari și tari care zic că nu contează unde ajungi au diplome de Ivy League?¹ Adică dacă n-are importanță, de ce are importanță pentru atâția oameni importanți? Are importanță. Și chiar uriașă!

Și SAT-urile sunt cheia. Așa numita „Mare Departajare” dintre succes și eșec. Da, știi! Sigur! Sigur! De parcă n-ai putea să-ți cumperi note bune, exact așa cum poți cumpăra orice... Rattigan n-are meditari privați, „antrenori” personali sau cercuri de pregătire intensivă pentru SAT. O să fiu nevoit să mă descurc singur. Chestia e că un punctaj bun nu prea contează în zilele noastre, iar unul foarte bun abia atrage atenția. Nu, trebuie să fii aproape perfect. Și miza e mai mare decât a fost vreodată. Hai să fim sinceri: la cum se duce planeta asta pe apa sâmbetei în zilele noastre, un Viitor Strălucit nu e pe toate gardurile, iar mai mulți dintre noi se iau la întrecere pentru mai puține locuri decât în orice alt moment din istorie. Adică, hai să nu ne păcălim: acum Brandul face tot. Și nu există Brand mai puternic decât o școală de nivelul unu.

Problema e că înscrierea la o școală de nivelul doi e cum era pe vremuri înscrierea la o școală de nivelul unu, înscrierea la o școală de nivelul trei e cum era pe vremuri înscrierea la o școală de nivelul doi. Și universitățile alea vechi, de stat, pe care puteai să te bazezi, și care-așteptau mereu să salveze situația? Păi, mai gândiți-vă! Ai o singură șansă în Jocul Admiterii. Dacă dai de gard, ai dat-o de tot.

Tremurând, mă hotărâsc să-mi recapăt forțele pentru următoarea tură. Mă-ndrept din nou, cu pas legănat, spre bucătărie.

¹ Grup de opt universități prestigioase din Statele Unite ale Americii, fondat în 1954 (n. tr.).

Ca de obicei, vasele și toate rahaturile lui Charlie stau la grămadă-n chiuvetă. Deși sunt presat de timp, le frec, le clătesc și le pun în mașina de spălat vase, cum fac de obicei. Nu mă pot abține. Recunosc, sunt obsedat. Dar mă seacă. Rău de tot.

— Dobitocule! murmur eu.

Următoarea oră și cincisprezece minute trece, ca de obicei, într-un ritm nebunesc, cu panică în toată regula. Dau pagini după pagini. Umplu bulinuțe. Nu înțeleg nimic. Completările mele-s incomplete, vocabularul e rahat în ploaie. S-a zis cu mine! N-am un Viitor Strălucit.

E 7.15. Deja sunt epuizat, iar sala de clasă se deschide-n patruzeci și cinci de minute.

Ca de obicei, nu e apă caldă la duș. Picură apa de pe mine și tremur ca un câine de pripas. Dar strâng din dinți și mă încurajez să merg mai departe.

A meliora. Verb. „A face mai bine, a îmbunătăți”.

Propoziție-exemplu: Îmi voi *ameliora* punctajul de la SAT-uri sau mă voi sinucide.

— — —

Acum, că vă vine să credeți sau nu, urmează partea cu adevărat dificilă a dimineții.

Charlie.

De obicei, am grijă să-l las în pace când plec spre școală. De obicei, trec anotimpuri întregi fără ca noi doi să ne spunem măcar un cuvânt cât timp e lumină afară. Și-mi convine treaba asta. De fapt, chiar îmi place. Îmi face viața mult mai ușoară. Dar azi n-am ce face. Trebuie să fac ceea ce *urăsc* – verb, „a disprețui, a detesta” – cel mai mult să fac. Trebuie să-l frec la cap.

Camera lui a ajuns o dugheană și mai scârboasă de când am fost nevoit să intru ultima dată în ea. Deși e chiar lângă

dormitorul meu, nu intru niciodată acolo. Nu c-aș avea vreo interdicție sau c-ar ține-o el încuiată, sau alte ciudățenii de genul ăsta. Dar îmi pierd tot cheful de viață când intru în văgăuna aia.

Aprind luminile și trag perdelele. Covorul ieftin și pătat e plin de șosete mucegăite, cărți mucegăite și resturi de mâncare luată la pachet care-au început să mucegăiască. Totul arată ca măcelul de pe un câmp de luptă. Pășesc cu grijă prin întuneric spre o jerpelitură de saltea pe care-s îngrămădiți chiloți murdari, ziare vechi și ambalaje mototolite. Tresar. Pe lângă faptul că demonstrează o lene de-a dreptul uluitoare și o lipsă totală a standardelor și a autocontrolului, camera lui Charlie mai e și complet neigienică. Și, cum se-apropie SAT-urile, am făcut exerciții, am mâncat cum trebuie, am trăit curat, am avut grijă cu sfințenie de sănătatea mea. Acum, risc enorm. Nu vreau să mă plâng, dar, în momentul ăsta crucial, tot ce îmi lipsește e să mi se facă rău. Încerc să nu respir.

Împung cu dinții furculiței mari pentru servit pe care-am adus-o cu mine mormanul putregăit.

— Bun, Charlie! zic eu. Hai, sus cu tine!

Nimic. Îl împung iar – mult mai tare.

Sub straturile de resturi, depistez o mișcare foarte ușoară.

— E șapte treizeci! zbier eu, ca un sergent de instrucție. O să întârzii la serviciu.

— Așa, și? mârâie vocea lui Charlie. Mereu întârzii la serviciu. Nici în cur nu-i doare.

Trupul lui afundat-n mizerie se mișcă, se ridică, apoi se pleoștește pe partea cealaltă, ca o balenă eșuată pe țarm, și doarme-n continuare.

Rămân pe loc, foc și pară, dar hotărât.

— Ei bine, nu, azi nu, Charlie! Azi trebuie să fii treaz, ras și semiconcentrat.

— Ce are așa de grozav ziua de azi? întrebă abia deslușit.

— E vineri. La prânz te-ntâlnești cu Strack.

— N-am auzit de el.

— Edith Strack. *Ea* e consiliera mea de orientare pentru facultate, îi explic răbdător, deși pe dinăuntru explodez. E prima și singura mea întâlnire cu ea.

Se ițește o căpățână lăptoasă. Sunt luat prin surprindere. Cum ziceam, a trecut multă vreme de când l-am văzut ultima oară pe Charlie la lumină naturală. E ca vai de el. Tras la față, cu o barbă aspră, cenușie, cu părul lung, rar și slinos. Adică, așa arată ca un criminal în serie dintr-o miniserie de-aia bună. Îmi stă inima-n loc. Speranțele mele, cât de mici erau, sunt în picaj.

Gemând, Charlie deschide o pleoapă căzută.

— Și ce treabă zici că are chestia asta cu mine?

— Părinții trebuie să fie prezenți, zic eu. De vreo cincizeci de milioane de ori ți-am mai zis chestia asta.

Da, băieți și fete, teoretic, acesta este tatăl meu! Epava asta umană, singurul meu sprijin. Deși suntem de-același sânge, suntem cât se poate de diferiți. Într-un fel, s-ar putea spune că Charlie este cea mai mare sursă de inspirație pentru mine, în sensul că refuz să fiu ca el. Cel mai tare mă tem să nu ajung ca el. Dar n-o să permit să se întâmple așa ceva. Spre deosebire de el, mie o să-mi pese.

Deodată, îl apucă o criză de tuse, se îneacă și se roșește tot la față, de zici că mai are-un pic și dă colțu'. Scapă cu viață, horcăind și scoțând o ditamai flegma, pe care, ca să nu fie nesimțit, o trage înapoi în gât. Deși ar trebui să fiu obișnuit cu treaba asta, tot îmi vine să vomit. Iar Charlie nu face decât să caște și să se scarpine, de parcă, pentru el, ar fi ceva cât se poate de normal, și așa și e.

— Cafea-i aia? întrebă el, adulmecând.

Aia e! Odată cu furculița, am adus și-o ceașcă aburindă. Charlie bâjbâie după ea, ca un dependent de cofeină ce e. Dar eu țin chimicalele la distanță de el și-ncep târguiala.

— E foarte important pentru mine, Charlie!

Ăsta se ridică-n capul oaselor și deschide și celălalt ochi injectat. Văd c-a dormit în hainele de stradă. Încă un lucru din lunga listă de lucruri care-mi provoacă o repulsie profundă în legătură cu el.

— Mă gândesc c-asta înseamnă că tre' să fac un duș, bombăne Charlie și nu glumește.

Îi dau cafeaua. O gălgâie lacom, ținând cana cu ambele labe. Mă răsucesc pe călcâie și mă opresc în pragul ușii.

— Douășpe fix, Charlie. Vezi să nu întârzii! Doar zece minute am.

Centrul orașului Pritchard este părăsit. N-avem Starbucks, Jamba Juice sau Banana Republic. Nici în zilele bune, Pritchard n-a fost frumos. Dar cândva, în zorii unui alt secol, orașul meu natal, de capul căruia nu prea-i nimic, avea un Sears, un Penney's și un cinematograf de-ăla mișto în stil art deco. Acum putrezesc de zici că-s morminte antice. Dup-aia, cei de la GM au făcut restructurări, fabricile s-au închis și, odată cu ele, au dispărut banii, iar restul planetei și-a văzut de drum. Și ce-a rămas în urmă e un loc secătuit, gol, care n-are încotro s-o ia decât în jos. De-aia și trebuie să scap dracului de-aici!

În timp ce cântăresc din nou în minte măreția încercării mele, Murf trage de zor dintr-o țigară cu mărie cât un trabuc mic. Murf și cu mine ne știm de la grădiniță și am fost în atât de multe situații compromițătoare pentru amândoi, și am împărtășit atâtea umilințe, c-am putea să ne șantajăm unul pe celălalt o veșnicie. Dar ideea-i următoarea: Murf îmi acoperă spatele, iar

eu îl acopăr pe-al lui. Îl iau pe Murf în fiecare dimineață și mergem la școală. Fac orice pentru un prieten. Pe lângă asta, e chiar în drum și pune și el ceva bani de benzină. Iar când vine vorba de Bestie – Electra¹ mea din 1990, care consumă aproape patru litri la un kilometru și jumătate; nu se mai fac mașini de-astea, credeți-mă pe cuvânt –, fiecare strop contează.

Bâțâind din cap în timp ce scoate un nor enorm de fum, Murf îi dă la maximum pe Stones – noi suntem cu clasicii – și-mi pasează și mie țigara parfumată.

Al dracului ce mă mai tentează! Îmi clocotesc mațele și, dacă trag repede un fum, sigur mă mai liniștesc. Dar cum se-apropie întrevederea cu Edith Strack, trebuie să fiu cu ochii-n patru și cu mintea trează. Așadar, răspund cu severitate:

— Ar fi bine să te lași de porcăriile-alea, c-ajungi ca taică-meu!

— Hai, mă, că suntem în ultimul an! răspunde Murf. E de datoria noastră să ne facem mucii.

Mai trage un fum ca lumea. Las în grabă geamul jos să scot fumul puternic mirositor. Nu pot să risc să mă simtă Strack mirosind a ceva.

— Hei, cămașa aia-i nouă? se interesează Murf.

Chiar e o cămașă nouă, iar eu sunt încântat că Murf – de fapt, că oricine – observă asta. În dimineața asta, am un aspect impecabil. Cu părul pieptănat, cu o cărare îngrijită, port pantofi care lucesc. Arăt beton.

— Old Navy?

Murf își lasă scaunul pe spate.

— Numai ce-i mai bun. Gap, îl lămuresc eu. Prima impresie e esențială.

¹ Marcă de mașină produsă de compania americană Buick în perioada 1959-1990 (n. tr.).

Gap. Fițe și figuri. Murf, îmbrăcat într-un tricou pictat cu Brian Jonestown Massacre¹ și pantaloni de trening ruți care-i atârnă pe corpul deșirat, e impresionat, așa cum era de așteptat. Se întinde să atingă materialul de calitate superioară. Ridic repede o mână în semn de avertisment.

— Nu se pune mâna pe material!

Murf se lasă ușor pe spate și închide ochii, ca să se bucure de atmosferă.

— În ce dispoziție extraordinară ești în această dimineață! observă Murf, sarcastic.

E adevărat, are dreptate. Sunt un tâmpit în dimineața asta. De când a început ultimul an de liceu, sunt un tâmpit în prea multe dimineți. Mă simt prost. Nu-i vina lui Murf c-o iau razna de tot.

— Scuze, mă pregătesc pentru Porția Rece de Realitate!

— Pentru ce?

— Pentru Porția Rece de Realitate, spun eu, recunoscător că pot *extrapola* – verb, „a discuta, a analiza în detaliu”. Când Strack îți spune unde mergi și, mai important de-atât, unde *nu* mergi la facultate.

Pe figura netulburată a lui Murf apare o expresie posomorâtă. Se uită la mine de parcă e pe cale să facă o criză. Între noi fie vorba, am observat că, de fiecare dată când aduc în discuție procesul meu de admitere, face de-astea. Chiar și așa, îi dau înainte, fără să îmi bat capul.

— Fiecărui aspect de pe fișa ta de înscriere îi este atribuită o valoare numerică. Strack le adună pe toate, după care-ți împarte lista de facultăți în trei categorii. În partea de sus sunt Probabilele, care, la rândul lor, sunt împărțite în trei subcategorii: Puțin Probabile, Foarte Probabile și Din mila Domnului.

¹ Trupă americană de rock psihedelic fondată în 1990 (n. tr.).

Firește, înscrierea la oricare dintre acestea e echivalentă cu câștigul la loto.

— Asta-i partea tare la CC-uri, frate! zice Murf, mulțumit. Admiterea-i deschisă. Atât timp cât am optșpe ani și respir, e musai să mă accepte!

CC-uri. Colegii comunitare, adică. Îi arunc o privire compătimitoare. Lipsa totală de ambiție a lui Murf e un motiv de neînțelegeri neîncetate între noi. În ciuda sfaturilor mele neconținute, Murf refuză să se lase călăuzit.

— Și mai rămâi cu alea Jumi-Juma, continui eu. Sunt șanse să intri la cel puțin una dintre nenorocitele-astea. S-ar putea să crezi că ai o *umbră* – substantiv, „o iotă, o urmă” – de siguranță, dar n-ai. Poate te-ntrebi de ce.

De fapt, știi bine că Murf nu se-ntreabă. Dar nu pot să mă abțin să nu mă pedepsesc singur.

— Pentru că n-ai nicio garanție că intri nici măcar la vre-una dintre alea, mă vaiet eu. Dacă nu se-alege nimic de chestia asta? Bruscu, te trezești în cădere liberă, tras într-o gaură neagră, în uitare și obscuritate. Te agăți cu disperare de o școală banală, ca măsură de siguranță, afișezi un zâmbet larg și te prefaci c-o suportți, dar îți vine să-ți tai venele.

Auzi, să mă mulțumesc cu o școală de siguranță! Cel mai rău caz, de care mi-e groază. Am luat-o razna. Am nevoie disperată de consolare.

Dar Murf privește fix pe fereastră spre terenul de fotbal, unde majoretele repetă pentru marele meci de mâine, chiar în timp ce virăm și intrăm în parcare. Una superdotată dă tonul celorlalte la scandări, scuturându-se și bățâindu-se într-un training strâmt.

— DĂ-I IAR! MAI TARE, MAI TARE! îndeamnă ea.

Ochii sticloși ai lui Murf sunt ca niște puncte negre, ațintite asupra ei.

— Îi dau iar, iubire, murmură el. Lasă-mă un pic!

Virez, parchez și opresc motorul, aruncându-i o privire dezaprobatoare și exasperată.

— Murf, tot viitorul amândurora e-n joc. Cum poți să te gândești la sex cu Julie Hickey într-un moment ca ăsta?

— Tu ai glume-n program? Doar la asta mă gândesc!

Înțelegeți ce vreau să zic? ăsta-i o cauză pierdută.

Traversăm încet parcare uriașă, alăturându-ne cetelor de puști care se-ndreaptă spre executarea sentinței lor la Liceul Pritchard. Îmi târâsc picioarele ca un șerpaș, cărând manuale de vreo douăzeci și două de kile în ghiozdan. Murf zburdă pe-acolo, liber ca pasărea cerului, și nu cară nimic.

— Maamă, ia fii atent! zice el.

BMW-ul roșu strălucește mai ceva ca lumina unui far într-o mare de mașini economice și rable ca vai de ele. Mă apropii de el cu venerație.

— Al cui o fi? întreabă Murf.

— Al lui Burdette, răspund eu. Taică-su și-a comandat noul Mercedes CLA250.

Tatăl lui Burdette e un tip cu carieră, tehnician dentar, și un pic cam obsedat de mașini. Când el urcă o treaptă pe scara clasei automobilului, urcă și Burdette. Vă spun eu, nu există dreptate pe lumea asta.

— Adică ăsta-i al dobitocului?

— ăsta, cum îi spui tu cu atâta lipsă de finețe, e un BMW 335i, îl lămuresc eu cu dispreț. Două motoare de 3 litri turbo, 4 discuri de frână ventilate și sistem de sunet cu nouă boxe. O nouă culme a preciziei ingineresti germane. Tu ai măcar habar cam cât costă o minune de-asta?

Murf clatină din cap. Îl depășește subiectul; aproape că mă depășește și pe mine.

— Cincizeci de mii, ce zici? Și ăsta-i doar un preț inițial, fără toate dotările esențiale.

Mângâi capota ca un îndrăgostit, captivat de perfecțiunea pe care-o poți cumpăra doar cu bani grei. Mașinăria de Conduc Supremă. Într-o bună zi, mi-o jur! Dar pe cine-ncerc să duc eu de nas? În momentul de față aș face tumbe și aș chirăi ca foca pentru o mașină care pornește ca lumea și-are un CD player funcțional.

— Salut, Brooks! se aude o voce de față, întrerupându-mi astfel visul cu ochii deschiși la perfecțiunea automobilistică.

E Gina Agostini. Îmi zâmbește sfios, iar fiecare bucățică din trupul ei voluptuos e mai tentantă ca niciodată.

— Bună, Gina!

Gina și cu mine ne dăm târcoale din gimnaziu, când au început să ne tropăie hormonii amândurora. Și, în ultima vreme, cercurile pe care le tot facem unul în jurul celuilalt au devenit din ce în ce mai strâmte, dacă știți unde bat. Încă vreo câteva întâlniri precum cele pe care le-am tot avut recent și-am putea deveni oficial un cuplu neoficial, idee care nu-mi displace câtuși de puțin.

— Fain a fost aseară! zice ea, zâmbind din nou cu subînțeles.

Mă trec fiorii, aducându-mi aminte senzațiile sublime. Nu-s eu genul care să vorbească în afara școlii, dar *chiar* așa a fost.

— Fain? întreb eu, rânjind tâmp la ea, drept răspuns. Poate vrei să zici că mi-a schimbat viața.

Ea râde. Apoi dă din genele ochilor căprui și umezi, în care parcă plutesc în derivă.

— Te duci la chermeza lui Fluke de sâmbătă?

— Da, am auzit c-ar fi crăpat bunică-sa, deci ai lui sunt plecați din oraș, se bagă Murf.

— Poate ne vedem acolo! zice Gina, îmbiindu-mă.

Mă bucur de fiecare bucățică din trupul ei voluptuos. Apoi dau cu ochii de noul BMW roșu primit pe degeaba de dobitocul de Burdette, iar acesta-mi aduce aminte de-o misiune și mai urgentă. Cumva, reușesc să-mi adun toată forța interioară.

— Pare foarte tare, Gina, dar, din nefericire, am alte planuri!

— Păcat! O să fie belea!

Ea se îndepărtează încet, degajat, și se alătură din nou prietenelor ei, la ieșirea din parcare. Îi admir trupul care se leagănă ușor, îmbrăcat în haine strâmte. La fel face și Murf. Clatin din cap. Mamă, ce *aproape* am fost! Murf se-ntoarce spre mine. Nu-i vine să creadă.

— Bă, tu ai luat-o razna? întreabă el. Ce alte planuri ai?

— Îmi fac lipeala cu o culegere de-aia de exerciții pentru SAT-uri, bună-n draci.

— Gina Agostino! Hai, măi, Rattigan! N-ai cum s-o lași să-ți scape!

Are un argument foarte bun, care însă nu-mi schimbă cu nimic hotărârea.

— Ba nu, de-acum înainte, să se știe, sunt în pregătiri. Până pe 13 octombrie la ora 11.31, subsemnatul o s-o ardă ca un călugăr. Adică nu tu chermeze, nu tu petreceri, nu tu întâlniri sociale de nicio natură. Acest trup este un templu. Adică fără alcool, fără substanțe interzise de lege și fără gagicuțe, deloc, sub nicio formă. Până pe 13 octombrie la ora 11, vorbim de concentrare în stare concentrată. Concentrare totală.

Murf își dă ochii peste cap. Mă cunoaște prea bine.

— În veci n-o să reușești!